EVA URBANÍKOVÁ

Měj mě rád

motto román

motto

EVA URBANÍKOVÁ

Měj mě rád

Praha 2013

Přeložila Miluše Krejčová

© Eva Urbaníková, 2013
Translation © Miluše Krejčová, 2013

ISBN 978-80-7246-919-2

Věnuju své milované
Diance Bujňákové ze Stupavy.

Všechny děti přicházejí na svět
provázené velkou bolestí.
Všechny děti přicházejí do světa
plného bolesti.
Všechny děti přicházejí na svět s pláčem.
Protože Bůh – jejich matka a otec
v jednom z věčnosti – se jim ztratil.
Nechal jim matku a otce, kterého
si vybraly ve věčnosti.

A jejich láska, láska toho otce a matky,
i ta k dětem,
i ta vzájemná,
nemusí být vždy absolutně dokonalá.

Prolog

„Představ si, že jsi na poušti," řekl.

„Dobře," řekla jsem já.

Ležící.

S bosýma nohama položenýma na jeho nahých stehnech.

S jeho rukama na mých nahých stehnech.

A s polštářem neurčité barvy pod hlavou.

„Máš?" zkontroloval mě.

Přikývla jsem.

„A najednou vidíš kostku."

„Vidím kostku."

„Pověz mi, jaká je ta kostka, kterou vidíš?"

„Může být jakákoli?"

„Ano," přikývl, „popiš ji přesně tak, jak ji na té poušti vidíš."

„Je velká."

„Jak velká?"

„Velká asi jako pyramida v Egyptě."

„Cože?" zasmál se.

„Přesně taková. Strašně velká."

„A z jakého materiálu je ta kostka?"

„Z toho kamene, co se na slunci tak třpytí, víš?"

„Křemen."

„Ano, křemen," spokojeně jsem se usmála. „Tak z křemene je ta kostka, kterou vidím."

Zvedl moji nohu ke svým rtům a políbil ji. Jednou, dvakrát, třikrát. Dělal to soustředěně, jako by chtěl rty na mé pokožce něco nakreslit, namalovat, nechat tam nějaké znamení.

Pozorovala jsem ho bez mrknutí.

Aby byla paměťová stopa dokonalá.

„Takže je neprůhledná, nevidíš do ní," řekl potom, když moji nohu zase položil zpátky na postel.

„Ani trochu do ní nevidím. Je velká, třpytí se na slunci a naprosto mě fascinuje."

„Tak se u ní cítíš? Fascinovaná?"

„Jo. Nemůžu od ní odtrhnout oči."

Chvíli se na mě díval. Pobaveně.

„Jak se tam ta kostka dostala?" zeptal se.

„Copak já vím?" zasmála jsem se.

„Nesměj se, je to součást hry," prohlásil vážně. „Jak se tam dostala? Co tě napadne jako první?"

„Postavily ji tam staré civilizace. A já jsem ji objevila jako první. První na celém světě."

„Zajímavé."

„Tak to je."

Pravou dlaní mi vjel mezi stehna. Sevře-

la jsem je, aby nemohl rukou hýbat, a on se usmál.

„A teď si představ, že kráčíš po té poušti dál," řekl, když jsem sevření povolila a on se dlaní vrátil na koleno.

„Asi je mi dost teplo."

„To teď neřeš. Není ti teplo, nemáš hlad ani žízeň."

„Jsem éterická bytost?"

„Je to hra, maličká, soustřeď se."

„Dobře."

„Představ si, že jdeš po té poušti a najednou vidíš koně."

„Koně?"

„Koně."

„Chceš asi vědět, jak vypadá kůň, kterého vidím, že?"

„Přesně to chci vědět."

„Je bílý."

„Takže bílý."

„Velmi dobře stavěný. Má hustou hřívu a velké oči. Vyzařuje z něj klid. Jako by na mě na té poušti čekal. A ty oči má moudré. To mi připadá divné – kůň a takové moudré oči."

„Líbí se ti ten kůň?"

„Ano. A vůbec se ho nebojím."

„Jinak se koní bojíš?"

„Mám před nimi respekt."

Pohlédl mi do očí a poněkud naklonil hla-

vu. Tak jako ji naklánějí děti, když poslouchají něco, co je zcela pohltí, na co jsou absolutně soustředěné. Tak, že i pusu trochu otevřou.

„Jsi hezký," řekla jsem jen tak na okraj.

Protože byl.

Hezký.

S těmi černými kučerami na čele.

„Co uděláš s tím koněm?"

„Jak to myslíš?"

„Vidíš toho koně na poušti. Jsi tam jen ty a ten kůň. Co uděláš?"

„Jdu k němu. Pohladím ho."

„Kde?"

„Po hřívě."

Mlčel.

„Asi mu i něco hezkého povím. Víš, takové ty věci, co se říkají zvířatům, když se ti líbí."

Přikývl.

„A hlavně – tenhle kůň se na mě stále dívá. Těma moudrýma očima."

Znovu přikývl.

„A potom?"

„Co a potom?"

„Co uděláš potom?"

„No potom jdu dál po té poušti, ne? Hra neskončila."

„Jdeš dál sama?"

„Proč se ptáš?"

„Protože toho koně si můžeš vzít s sebou."

Zavrtěla jsem se.

„Nechci si brát koně s sebou."

„Takže ho tam necháš."

„Jo."

„A jak se cítíš, když ho tam necháváš?"

„Normálně se cítím, dobře."

Znovu jsem se zavrtěla.

„Vždyť on je v pohodě, ne? Myslím ten kůň."

„Je to tvoje představa, všechno je tak, jak řekneš ty."

„On asi ani nechce jít se mnou."

„Jak to víš?"

„Nejsem si jistá, jen to tak říkám."

Trochu odsunul moje nohy, aby se mohl pohnout, a rychlým pohybem se naklonil nad můj obličej. Políbil mě na rty, chtivě a majetnicky, líbilo se mi to a polibek jsem opětovala. Líbal mě pořád. Trochu jako šílený. Uprostřed klidného rozhovoru.

On byl takový.

Trochu šílený.

My spolu jsme byli šílení.

Když se mi pánev automaticky nadzvedla a rukama jsem mu vjela do kudrn, přestal. Odtáhl se tak rychle, jak se nade mnou objevil. A hlasitě dýchal.

Říkám, byl trochu šílený.

„Co bude dál?" zeptala jsem se.

„Bouře."

„Jak prosím?"

„Proti tobě se valí písečná bouře. Vypadá dost hrozivě."

„Tak to je konec hry?"

„Vůbec ne. Musíš mi jen říct, co uděláš."

„Co se dá dělat na poušti, když se na tebe valí tuny horkého písku ve větru?"

„Je to tvoje představa, maličká."

„Dobře."

„Můžeš zavřít oči. Možná ti to půjde lépe."

„Chci se dívat na tebe."

„Takže co uděláš?"

„Lehnu si na zem a přikryju se dekou."

„A tak tu bouři přečkáš, jo?"

Pomalu, nepřesvědčivě jsem pokývala hlavou.

„Tu deku jsem měla jako v batohu, ano?"

„Dobře."

„Ano, přesně to udělám. Písek se přežene přese mne, já potom vstanu, opráším se a půjdu dál."

Přikývl a prstem mi po nahém břiše kreslil ornamenty.

Nebo nevím co.

Ať by tam nakreslil, namaloval, vytetoval cokoli, byly by to ornamenty.

„Kráčíš tedy dál."

„Když to hraješ s jinými lidmi, berou si toho koně s sebou?" zeptala jsem se rychle.

„Většina lidí si v téhle hře bere koně s sebou."

„Hm."

„Ale ty nejsi většina."

„A co uvidím dál?"

„Přijdeš k moři."

„To je super."

Usmál se.

„Ano?"

„Moře je nejlepší věc na světě."

Usmál se ještě víc.

„Tak pověz, co uděláš, když spatříš moře."

„Vykoupu se v něm. Svléknu se a plavu, koupu se, úplně radostně."

„A jak se cítíš?"

„Jsem šťastná."

„Rozveď to do více přídavných jmen."

„To musím?"

„Na konci uvidíš, že ta přídavná jména jsou důležitá."

„Tak dobře."

Čekal. Trochu zvědavěji než na ostatní odpovědi.

„Cítím se svobodná. A veselá. A plná energie. Ve svém živlu."

Přikývl.

A potom se podezřívavě zeptal:

„Znáš tu hru, maličká?"

„Neznám, řekla bych ti to."

„Tak vyjdi z moře a obleč se."

„Už musím?“

„Už musíš.“

„Ach jo.“

Odhrnula jsem kousek deky, co mi zakrýval místa, která jsem jinak nosila pod kalhotkami, a sedla jsem si.

„Jdu čurat,“ oznámila jsem.

Jako dítě.

Bosýma nohama jsem přeběhla do jeho koupelny, byla těsně vedle ložnice, tak jak to vždycky chtěl od té doby, co to viděl v pubertě v amerických filmech.

Byla čistá.

Sterilně čistá.

Extrémně čistá.

Tak extrémně, jak špinavé bylo to, že já v ní sedím na záchodě a čurám.

Nesnášela jsem být sama v té koupelně.

Už poprvé, když jsem do ní vešla, jsem v ní měla špatný pocit.

Ze sebe.

„Kdyby to bylo hříbátko, tak si ho s sebou vezmu,“ pronesla jsem.

Stále seděl opřený o zeď za postelí.

A já jsem znovu ležela.

Moje nohy přes jeho stehna.

Jeho ruce na mých stehnech.

Přimhouřil oči.

Mlčel.

„Tak co teď, když jsem se už vykoupala?“

„Teď se musíš rozhodnout," prohlásil.

„Rozhodnout se, co chci vidět?"

„Ne. Musíš se rozhodnout, jestli půjdeš dál doprava nebo doleva."

„Doprava."

„To bylo rychlé rozhodnutí."

„Určitě jdu doprava," zopakovala jsem.

„Takže jdeš."

„Ano, podél moře. Mám naprosto jasnou představu, jak to tam vypadá."

„A najednou jsou před tebou schody."

„Schody?"

„Ano."

„Jenom schody?"

„Jenom schody."

„To je divná hra."

„Jsou schody ve tvé představě divné?"

„Ne."

„Jaké jsou?"

„Strmé. Úzké. Směřují nahoru. Je tam zábradlí."

„Z čeho jsou?"

„Z kamene."

„Takže jsou pevné."

„Ano. Jsou naprosto pevné."

„Je jich hodně?"

„Asi sto."

„Sto je dobrý počet."

„Takže jsem vyhrála?"

„V téhle hře se nevyhrává, maličká."

„Když je to hra, musí někdo vyhrát."

Usmál se, zívl, ruce natáhl před sebe, potom nad sebe a protahoval se, jak se lidé protahují, když sedí hodiny u počítače.

Pak si nechal dlaně za hlavou.

Zabořené v těch černých kučerách.

„Dej ty ruce zpátky," řekla jsem.

Ani se nepohnul.

Dlouho se na mě díval.

Drze.

Oči, nos, ústa, krk, ňadra, břicho, zase ňadra.

A potom níž.

A níž.

Když se naše oči znovu setkaly, bylo to až po chvíli, sundal si brýle.

Věděla jsem, co to znamená.

Nemusel udělat nic jiného.

Byli jsme zralí, dospělí a plachost nás už opustila.

Když se jeho i moje boky začaly vlnit společným směrem do tmavých zákoutí hříchu – aby naše smysly naopak objevily ty nejintenzivnější barvy – pocítila jsem lásku.

Nebo její závan.

Možná nad námi jen přeletěla.

Nevím.

Láska má mnoho podob. A tuhle naši pochopí jen málokdo. Ani já jsem ji nechápala. Ani on.

Ale létala. Tam nad námi.

A když mi líbal krk a tlumeně vykřikl a naše prsty se pevně proplétaly, aby v nás zůstaly ty intenzivní barvy co nejdéle, tehdy jsem ji pocítila.

Lásku.

Zoufalou.

Šílenou.

Naši…

Vstal. Nasadil si brýle, natáhl si boxerky a postavil se do balkonových dveří, aby si zapálil cigaretu.

„Nepřikrývej se," vyfoukl kouř, když viděl, že pohledem hledám deku.

„Dobře," přikývla jsem.

Měl právo na svoji paměťovou stopu. Ať je dokonalá.

Mlčky do sebe vtahoval dávky nikotinu a oči od mého těla odvrátil jen tehdy, když vyfukoval kouř.

„Kostka na té poušti signalizuje to, jak chceš, aby tě lidé vnímali," vysvětloval.

Tehdy, když už seděl opět na posteli. S mýma nohama položenýma přes jeho stehna. Se svýma rukama na mých stehnech.

„Velká jako pyramida," řekla jsem zamyšleně.

„Neprůhledná, tajemná, lesknoucí se na slunci a fascinující," dodal.

„Jsem čistý samožer."

„Možná se jenom znáš lépe, než tě znají ostatní."

„Děkuju, to bylo milé."

„To, co následuje, je horší, maličká."

Nervózně jsem se zavrtěla.

„Neměla jsem tam asi toho koně nechávat, že?"

„Kůň je partner."

„Věděla jsem, že to byla chyba."

„Jakého koně na poušti v představě vidíš, takového partnera chceš mít vedle sebe v životě."

Znovu jsem se nervózně zavrtěla.

„A to, jak se v představě chováš ke koni, značí, jaký máš postoj k partnerovi."

„Nechala jsem ho tam."

„A cítila ses fajn," přikývl, „v pohodě, přirozeně."

„A přitom byl moudrý a hodný. A také krásný."

„Ano."

„Jsem monstrum."

„Nejsi monstrum. Jenom ti je dobře i samotné."

„Ale on se mnou jít nechtěl."

„Ohlédla ses, jestli za tebou šel?"

„Ne."

„Tak jak to můžeš vědět?"

Vytáhla jsem polštář zpod hlavy a zakryla si obličej.

„Znám i horší odpovědi," dodal, když mě největší hanba přešla.

„Existují i horší odpovědi?"

„Jistě."

„Nevěřím."

„Někteří lidé si koně vezmou s sebou, ale celou dobu na něm sedí."

Usmála jsem se.

„Nebo ho tahají za sebou bez oddychu."

„Co jsi dělal s koněm ty, když ti dávali tuhle hru?"

„Vzal jsem ho s sebou a kráčeli jsme vedle sebe."

„Ježíši, ty jsi dokonalost sama."

„Nejsem dokonalost sama."

Mlčeli jsme.

„Jeden kamarád si představoval dřevěného houpacího koníka," řekl po chvíli.

Věděl, že se zasměju.

Zasmála jsem se.

Oči mu změkly.

Zvedl mi nohu a políbil mě na chodidlo. Několikrát.

„A co znamená ta bouře potom?"

„Pouštní bouře je problém."

„Zvládla jsem to?"

„Po svém."

„Co jiného se dá dělat, abys přežil pouštní bouři?"

„Před problémem buď utíkáš, nebo se do

něj nesmyslně vrháš. Anebo ho řešíš pragmaticky, abys přežil.“

Spokojeně jsem vydechla.

„Ano.“

„Ještě je možnost mít vedle sebe partnera, který ti pomůže lépe se tou dekou přikrýt.“

„Zase ten hloupý kůň.“

„Kůň je partner.“

„Odpustíš mi to?“

„Ty jsi prostě taková.“

„Jaká?“

„I mě tak jednou pustíš. Tak normálně, v pohodě. Nelze ti to vyčítat.“

„My dva jsme přece něco jiného.“

Na chvíli svraštil obočí a nehty mi mimovolně zabořil do stehna.

Bolelo to.

Ale mezi námi bolelo všechno.

Bylo to takové… šílené.

„Moře je sex,“ pokračoval po chvíli.

„Moře je sex?“

„A tvůj vztah k sexu,“ dodal.

„Aha.“

„Proto jsem se ptal, jestli tu hru znáš.“

„Neznám.“

„Já vím.“

„Znáš mě, spíš se mnou.“

Přikývl.

„Všechno sedí.“

„Opravdu?“

„Ano, co se týče sexu, je to přesné."

Palcem na noze jsem mu zajela mezi stehna. Sevřel je, abych nemohla nohou pohnout, a já jsem se usmála.

„Mám kamaráda, který je panic navzdory docela pokročilému věku."

„A?"

„V téhle hře si sedl na břeh a šest hodin čekal na loď."

Smáli jsme se.

Bláznivě.

„Potom jsem šla doprava."

„Velmi rázně."

„Co to znamená?"

„Máš ambice do budoucnosti. Tam hledáš svou vyrovnanost."

„Kam jsi šel ty?"

„Doleva."

„Že jsem se ptala."

„Lidé, co jdou doleva, jsou spokojenější s tím, čeho už dosáhli. Jsou klidnější, nemají takové ambice."

„Uhm."

Usmál se.

„Nebuď naštvaná."

„Ještě schody. Vysvětli mi i ty, ať to mám za sebou."

„Schody jsou přátelé. A kamarádi. Jaké si vybíráš, kolik jich máš, jestli tě táhnou nahoru nebo dolů."

Čekal, až si vzpomenu.

Vzpomněla jsem si.

„I to je pravda."

„Vždyť tak se to také jmenuje."

„Co?"

„Hra na pravdu o nás samých."

„Trošku mě to děsí."

„Ta pravda?"

„Ta hra."

Zůstal zticha, hladil mi nohy, břicho i ňadra, nohy a břicho jemně, ňadra trochu drsněji, a ani já jsem nic neříkala, protože mlčet je potřeba přesně tak dlouho, jako se mluví, aby slova našla svoji váhu – přesně tak, jak si po cvicích v józe lehnete do polohy mrtvolky, jak to nazývala moje jogínka, a čekáte, až se dech ustálí a tělo se zklidní.

Potom zvedl hlavu, kadeře se mu z obličeje rozutekly na strany a řekl, jako by nad tím doteď přemýšlel:

„To hříbátko z tvé představy…"

„Co je s ním?"

„Ty nepotřebuješ partnera, maličká. Ty bys chtěla jen dítě."

1. kapitola

Měla jsem to vědět už tehdy na silvestra.

Přivolala jsem to. Tak to totiž je – co vyslovíte jako myšlenku, to si vesmír vezme za vaše přání a už se to na vás valí…

Neodhadla jsem to už na začátku. Naprosto jsem to podcenila.

Možná to bylo kvůli tomu vínu, vypili jsme ho hodně, růžové i bílé, šumivé i nešumivé, vždyť byl silvestr. Ano, to víno ve mně omámilo ostražitost, a proto neblikaly žádné kontrolky. Ale vůbec žádné. A možná i něco zablikalo, ale tahle malá světélka se ztratí, když všude okolo vybuchují ohňostroje, lidé kolem vás křičí, tancují, radují se a dokola zpívají *Happy new year* od skupiny ABBA. Vždycky mám slzy v očích, je to tak dojemné, když jen proto, že se lámou roky, se lidé přesvědčují, že dokážou věci, které dosud nedokázali, a že všechno bude lepší, krásnější, voňavější, snadnější, levnější a nevím jaké -ší.

Tehdy to bylo také tak.

Tehdy, na silvestra, když zavolal po půlnoci jako první.

Těsně poté, co jsem uprostřed bandy svých kamarádů a rodiny vesele prohlásila:

„A teď minuty pravdy! Který chlap mi zavolá první a popřeje mi všechno nejlepší v novém roce, je mužem mého života."

Jasně, byla jsem už líznutá. Vlastně ne, byla jsem už dost opilá, všichni jsme byli dost opilí, chichotali jsme se jako blázni, líbali jsme se jeden přes druhého a vykřikovali: „Happy new year, Happy new year!" Mobil jsem svírala v dlani se stoprocentním přesvědčením, že zavolá Tomáš, který s námi na horách nebyl, protože sloužil v nemocnici. Měl volno na Vánoce, takže si musel odpracovat Nový rok, tak to prostě mezi lékaři chodí. A můj otec, který byl také líznutý, vzal do ruky svůj mobil, párkrát se dotkl jeho velké obrazovky, a když mi jeho číslo blikalo na displeji a všichni se tím strašně bavili, řekla jsem:

„Tati, nech tohóóó," a on mě za hurónského řehotu ostatních pouze políbil na tváře.

„Jen abys věděla," pronesl potichu a matka se na mě s láskou dívala, aha, vlastně ona jediná nebyla opilá, matky to před svými dětmi s alkoholem nepřeženou ani tehdy, když jsou už děti dospělé, a já jsem řekla, že to se nepočítá. Ale nikoho to nezajímalo, všichni se dál jeden přes druhého líbali a vykřikovali: „Happy new year, Happy new year…"

Bylo nás hodně, dohromady asi čtyřicet, takže jsme měli co dělat, abychom popřáli šťastný nový rok úplně každému…

Vím, že jsem se nahlas smála a objímala Riu. Řekla mi, že mě miluje nejvíc na světě, a já jsem jí řekla, že já ji také. Ona potom objímala mého otce a já jsem si ťukla s jejím přítelem. Takovým idiotem, co se jako jediný nesmál, protože byl generálním ředitelem čehosi a to se asi nesluší, aby se odvázal, když má na vizitce uvedenou takovou funkci.

A do toho všeho zavolal on.

Vlastně mi zavolal poprvé v životě.

Dosud mi volala jen jeho žena.

Neznala jsem to číslo, byla to bratislavská pevná linka, rozšafně jsem to zvedla a zazpívala:

„Šťastný nový rok, muži mého života!“ Jenže na druhé straně nebyl Tomáš, ale někdo, koho jsem neznala, kdo měl hluboký hlas a očividně se z příchodu nového roku neradoval.

Řekl: „Promiňte, tohle se asi nehodí,“ a já: „Ale hodí, v pohodě, jen mi povězte, kdo volá.“ A on se představil.

Příjmením.

Byla jsem trochu opilá, tak jsem si to příjmení nespojila s tváří jeho ženy, ještě chvíli jsem koketně zjišťovala, kdo se skrývá za

tím hlubokým hlasem, ale když mi sdělil, že je asi zle, protože Jance odtekla plodová voda a ještě vůbec neměla, je ve stresu a on v ještě větším, protože neví, co má dělat, a v tom cirkusu, co je venku, nechce jet do nemocnice, okamžitě jsem zpozorněla, došlo mi, kdo je na druhé straně telefonu, a asi jsem i vystřízlivěla.

Fakt se to dá, vystřízlivět z vteřiny na vteřinu, když to potřebujete.

Nebo když vás potřebují jiní.

„Počkejte, počkejte, musím najít tiché místo, protože vás velmi špatně slyším," hovořila jsem do aparátu, prodírala se mezi tancujícími zpocenými těly a očima hledala kout, kde by nehučela ABBA, kde by necinkaly skleničky se sektem a kde by se lidé hlasitě neradovali z toho, že jsou o rok starší…

„Ještě jednou promiňte," omlouval se, když jsem už stála na hotelové chodbě a nepotřebovala si zacpávat druhé ucho, aby mě hluk nerušil.

„Promiňte, ale Janka přikázala, abych volal vám a… šťastný nový rok… abych nezapomněl."

„Jste si jistý, že je to plodová voda?"

„Janka tvrdí, že určitě."

„Kdy odtekla?"

„Před dvaceti minutami."

„Krvácí?"

„Ne, ona… ona jen pláče."

Nedokázala jsem si vzpomenout, ve kterém týdnu těhotenství je. Ta jeho Janka. Ale dobré číslo to nebylo. Určitě ne dobré pro porod. To určitě ne.

„Dáte mi ji k telefonu?"

„Ona… pláče."

„Ať nepláče a nepanikaří, miminko všechno cítí. Možná se nic neděje a ona mu vytváří zbytečný stres."

„Dobře."

„Povězte jí to."

Slyšela jsem, jak jí to říká. Laskavým, trochu vyděšeným hlasem.

Měla jsem tedy pár vteřin na přemýšlení. Musím ji dostat do nemocnice. Musím ji do-stat k Tomášovi, který zatím nezavolal, protože asi rodí. Pravděpodobně první dítě, co se v tomhle roce na Slovensku narodí, a pravděpodobně v tom prvenství bude mít i prsty.

Tomáš musel být vždycky tam, kde se dělo něco vítězného. Kde byly kamery. Kde mohl fundovaně mudrovat a blahosklonně pohladit trpící rodičku.

„Pláče," hluboký hlas mě vrátil zpět.

„Musíte ji odvézt do nemocnice."

„Dobře."

„Můj přítel má službu, je porodník, podívá se na ni, ano?"

„Porodník?“ V jeho hlase bylo slyšet zděšení.

„Neznamená to, že bude rodit, jenom ji musí prohlédnout a zjistit, jestli jsou Janka i miminko v pořádku.“

Slyšela jsem, jak mu ona něco říká.

„Janka se ptá, jestli je to zlé.“

„Dáte mi ji k telefonu?“

Ve sluchátku něco zašramotilo.

„Soni,“ oslovila mě plačtivě.

„Janko!“

„Soni, nemůžu o to dítě přijít. Nemůžu.“

„Jaká byla ta voda?“

„No… voda.“

„Čirá?“

„Ano.“

„Hodně?“

„Ano,“ rozplakala se.

„Máš kontrakce?“

„Ne. Nemám.“

„Ani žádný zvláštní pocit v břiše? Tlak?“

„Ne. Možná trochu. Nevím.“

„Dobře, tak teď sednete do auta a pojedete do nemocnice, ano?“

„Ještě nemůžu rodit.“

„Nebudeš rodit.“

„Slibuješ?“

Nemohla jsem jí to slíbit.

„Slibuju.“

Plakala.

Kolem prošla skupinka mladých kluků. Smáli se a popřáli mi šťastný nový rok.

Kývla jsem na ně hlavou.

„Kdybych teď rodila, bylo by to zlé, že? Velmi zlé."

Ano, to by bylo velmi zlé.

„Ne, nebylo by to zlé, Janko. Dneska se rodí miminka i takhle brzy. Ale možnost, že rodíš, je malá," řekla jsem.

Neodpověděla. Jenom plakala. Vzdychla jsem.

„Dej mi svého muže, zlatíčko. A neplač. Musíš být silná. Teď musíš být silná."

„Dobře."

„Zavolám Tomášovi, má službu, bude tě očekávat, ano?"

„Dobře."

„Budu stále na příjmu, volej kdykoli."

„Děkuju ti."

V telefonu to znovu zašramotilo, znovu se ozval ten hluboký hlas, zeptal se, ve které nemocnici slouží ten můj Tomáš, kde se má hlásit, a když se v hotelové chodbě, kde jsem stála, objevila Ria s kudrnatými vlasy, mávala rukama a křičela: „Sonino, kde se schováváš, pojď, začíná tombola, vyhrajeme, protože tenhle rok je šťastný rok," z telefonu se ozval zoufalý ženský výkřik.

Byl ostrý, pronikavý, musela stát blízko svého muže, automaticky jsem telefon od-

táhla od ucha, až potom jsem si ho znovu přiložila k hlavě a zeptala se:

„Co se děje? Co se jí stalo?“

A on řekl:

„Krvácí. Už i krvácí.“

2. kapitola

V tombole jsme nevyhráli. Vůbec nic a vůbec nikdo z celé naší početné bandy, což se zdálo divné, ale jen mně, protože jsem trošku vystřízlivěla. Ostatním to bylo dost ukradené, bavili se tím, jak hledali na lístečcích správná čísla, ta byla těsně vedle těch, která vytáhli, jako o život tleskali těm, co vyhráli, a potom se s plnými skleničkami v rukou objímali a vesele se utvrzovali v tom, že budou mít štěstí v lásce.

Obrovské štěstí v lásce.

Jelikož nic nevyhráli.

Pila jsem s nimi, jejich tempem, ale pila jsem do střízliva, do toho nejstřízlivějšího střízliva, znáte to, stačí okamžik, a už vám ostatní se zábavou a náladou utečou a můžete dělat cokoli, nedoženete je. Pila jsem růžové víno, v hlavě se mi mísily hlasy, nejdřív jeho hluboký, potom její uplakaný, potom Tomášův, pragmatický a racionální – Ano, rodil jsem, proto jsem nevolal, i tobě šťast-

ný nový rok, vlastně nám oběma, Soni, šťastný rok, kdo sem jede? Který týden? Tak to není bůhvíjaká prognóza. Jistěže udělám všechno, co půjde, možná to zastavíme, zavolám ti, ahoj. Ahoj a pozdravuj všechny tam…

Mobil jsem měla na stole, čekala jsem, že mi někdo podá informaci, ale já byla ta poslední, na koho mysleli, logicky, celé to přece mělo být úplně jinak. A Ria viděla, že nejsem zcela ve své kůži a moje bujará veselost zůstala tam v hotelové chodbě, kde jsem telefonovala, zeptala se, co se děje, a já jsem jí řekla:

„Jana. Ta, co jsem s ní začínala. Asi rodí."

„Ta Jana?" zvedla obočí, důraz dala na slovo ta, protože znala jejich příběh, a na tváři se jí usadil lítostivý výraz. „Není to nějak brzo?"

„Hodně brzo."

„Takže…"

„Nevím," přiznala jsem popravdě. „Opravdu nevím."

Pohladila mě po rameni, podala mi skleničku, už tam nebylo růžové víno, ale bílé, trochu smutně jsme si ťukly a napily se.

Na pódium vyšel dýdžej a spustil divoké taneční kolo plné Lambád a Makareny, a dokonce tu písničku, co v ní zpívají aserehe či co, i tu pustil, abychom se všichni při bláz-

nivém tanci totálně dorazili a šli spát. A také jsme šli, ještě ani nesvítalo, když jsem padla do peřin a usnula spánkem – ani hlubokým, ani mělkým, spíš zaslouženým, vyčerpaným, v němž si potřebuje odpočinout tělo, ale hlavně mozek. Protože se v něm nahromadilo příliš mnoho informací a nedokáže je utřídit, neví, jaké signály má vysílat, a já jsem proto nevěděla, jakou mám náladu – jestli povznesenou, vždyť byl silvestr, nebo jsem ve stresu, protože Jana, která měla ještě téměř půlku těhotenství před sebou, asi rodí. Zdály se mi hlouposti, viděla jsem porodní sál, který byl úplně jiný než ty, co znám, místo velkého světla nad stolem ho osvětloval ohňostroj, já jsem nestála u rodičky, ale sama jsem rodila, lékař, jenž se nade mnou tyčil, byl zkoušející z medicíny, který mě nenechal projít z interny, stále mi kladl nějaké odborné otázky, a hned vedle něj stál Tomáš, ten odpovědi znal a hrozně se za mě styděl.

Strašná blbost.

Ani nevím, co se mi vlastně narodilo.

„Má holčičku," oznámil mi Tomáš, když jsme se později, někdy kolem oběda, telefonicky spojili.

„Takže přece rodila."

„Jo."

„No a?" trochu se mi sevřel žaludek.

„Co ti mám říct, Soni, byla ve 23. týdnu. Nejbližší dny ukážou."

Dny, možná týdny. První dva jsou nejdůležitější.

„Víš, co se stalo?"

„Nenašel jsem nic patologického. Nic."

„Byla ve strašném stresu z toho těhotenství."

„Víš, že těch příčin mohlo být mnoho."

„A miminko?"

„Všechno ti poví ona."

„Ježíši, Tomáši, měla jsem být její dula, nehrajme si teď na lékařské tajemství."

„Poví ti to ona," zopakoval pragmaticky a neústupně.

Vzdychla jsem.

„Dobře."

„Už se na tebe těším."

„Strašně mě mrzí, že jsem nebyla u ní."

„Jak bys jí asi tak pomohla?"

„Psychicky bych jí pomohla, Tomášku, psychicky."

„Na to nebyl čas."

„Vždycky je čas na milé slovo uprostřed toho zmatku."

„Soni…"

„Nehádejme se teď," zastavila jsem debatu, která se ubírala stejným směrem jako stokrát předtím.

On, lékař pragmatik.

Já, dula, myslící na duši, psychiku, pohodu. Jak matky, tak miminka.

On studovaný, atestovaný, disciplinovaný, úspěšný a uznávaný.

Já nedostudovaná, snažící se o úspěch, bez disciplíny, lékaři tak trochu zneuznávaná.

„Jasně, nehádejme se," jeho hlas změkl.

„Tak zítra."

„Tak zítra."

Položili jsme to.

Chtěla jsem mu říct, že ho miluju.

Za to, jak dokáže zachovat chladnou hlavu, za to, že Janě věnoval zvýšenou pozornost. Protože vím, že se jí věnoval trochu víc, trochu jinak, trochu citlivěji, než by se věnoval jiné pacientce. Byla to moje klientka. Přestože mu celé to moje „dulovství" bylo poněkud proti srsti nebo k smíchu, miloval mě, a ta láska tam byla. Celou dobu, když ji přijímali – už totálně zesláblou ji brali z rukou jejího manžela, který byl bílý jako křída – celou dobu i potom, když se porodu nedalo zabránit, myslel na to, že ta žena má něco společného se mnou, a podle toho se i choval. K ní. I k němu, jejímu muži, co seděl bez hnutí na tvrdé lavici na chodbě u automatů na kávu a na čokoládové tyčinky a s napjatým výrazem ve tváři čekal, co bude, co se stane, co jim to Bůh po tom všem zase vyvedl. Aspoň tak mi to později vyprá-

věly sestřičky, byl to shon, jaký na Nový rok nečekaly, někteří si dali i lok sektu a v okamžiku, kdy dorazil ten muž držící v náručí krvácející ženu, musely všechny bublinky vyprchat, protože nešlo o fazolky, jak říká můj otec.

Chtěla jsem mu říct, že mi tam na horách chybí, že ani lyžovat mě nebaví, když ho nevidím před sebou a nečeká na mě v bufetu, který jsme nazývali „lékárna“, s čajem a se dvěma panáky rumu. Do jedné i do druhé nohy. Že mě nebaví fotit se, protože na těch snímcích nebude on, a vůbec, chtěla bych s ním trávit víc času, tedy, chtěla bych, aby on chtěl se mnou trávit víc času, protože vlastně to celé záleželo na něm.

Chtěla jsem mu říct, že se mi zdálo, že se nám narodilo děťátko. Že jsem ho neviděla, ale že jsem ho rodila a on byl u toho, ne jako porodník, ale jako otec. Vím, co by mi na to řekl. Že ještě není připravený být otcem, že ještě má to a potom to a vždyť je nám teprve něco přes třicet, a já bych řekla – no právě, tři roky po třicítce, jsi gynekolog, sám víš, že bych už dávno měla mít odrozeno, a on by jen vzdychl a řekl, že ještě musíme trochu vydržet. A já bych také vzdychla a neřekla bych mu, že už dávno, opravdu dávno, přede dvěma lety, jsem přestala brát antikoncepci, co mi předepisuje,

že ji ráno spláchnu spolu s vyplivnutou zubní pastou do odtoku v umyvadle, a to, že stále nejsem těhotná, je neklamné znamení, že něco není v pořádku.

Já nejsem v pořádku. On není v pořádku.

Náš vztah není v pořádku. Možná. Asi. Vypadá to tak.

Nevím.

Ale panikařila jsem z toho slušně. Doprovázela jsem na porodní sál ženy, které byly ve srovnání se mnou čím dál mladší, radovaly se z drobečků, někdy už i z druhorozených, a já jsem plakala společně s nimi, jenže tak trochu i proto, že jsem chtěla být matkou přesně jako ony.

A na vyšetření jsem neměla odvahu.

Netuším proč.

Jogíni tvrdí, že tělo ani duše se oklamat nedají.

Všechno se děje tak, jak se dít má. Podle jasných pravidel. Podle toho, co máme v podvědomí. Tomáš dítě nechtěl. Nechtěl ho tolik, jako jsem ho chtěla já. A to se nedoplňovalo jako jing a jang.

To se v nás pralo.

Chtěla jsem mu povědět spoustu hezkých věcí, ale do telefonu jsem neřekla nic. Už dlouho jsme si do telefonu neříkali víc, než bylo třeba. Jenom servisní informace, organizační pokyny, nothing personal – nic osobního.

Škoda.

Chybělo mi to.

To osobní.

Nebo iluze osobního, co mezi námi bylo.

Pokud ještě něco zbylo…

„Co myslíš, jak dlouho ještě vydrží můj vztah s generálním ředitelem?“ zeptala se mě Ria, když jsme si sundaly lyže a čekaly u okénka „lékárny“ na novoroční dávku rumu.

Usmála jsem se.

„Doživotí nehrozí.“

Přikývla.

„Přítele musíš vzít mezi kamarády. Hned ti je jasné, co je zač.“

„S tím lze jen souhlasit.“

„Myslím, že se chceme rozejít oba, ale spoléháme se, že to navrhne ten druhý.“

„Znám páry, co takhle prožily hezkých pár nudných let.“

Zasmála se a podala mi dva plastové pohárky se sladkým alkoholem.

„Dneska mu udělím svobodu.“

„To je velmi šlechetné, Rio, víš to?“

„Ano.“

„A dlouho sama nebudeš… Pamatuju si dobře jméno Roman?“

„Pamatuješ si dobře, Sonino.“

„Ten tě uhání už dost dlouho, ne?“

„Ano, píše mi do esemesek, že jsem jeho víla.“

„Na to tě asi nesbalí, že?“

„On mě nesbalí na nic, drahá, je úplně jedno, co píše.“

Ťukly jsme si plastem, zeširoka se usmívaly, vypily do jedné nohy, potom i do druhé.

„Holky, sem se dívejte!“ zavolal můj otec s foťákem v ruce, my jsme se vesele objaly a šklebily se do objektivu. Otec zvedl palec, jako že parádní fotka, a přidal se k ostatním, co čekali na lanovku.

Ria si připnula lyže, pohlédla na oblohu, narovnala si čepici s velkou bambulí a řekla:

„Tenhle rok bude opravdu šťastný, Soni. Bude to jeden z našich nejšťastnějších roků.“

Odpíchla se hůlkami a elegantně vyrazila za mým otcem.

Nevím, jestli to bylo kvůli tomu rumu nebo vysokohorskému vzduchu, na který jsme v Bratislavě moc zvyklé nebyly…

Ale tak jako má Ria v životě docela dobrý odhad, tehdy se trošičku sekla.

3. kapitola

Vždycky jsem se motala kolem dětí. Kolem těhotných žen. Už jako malou mě to fascinovalo. To, že v břiše roste život, že se potom prodere na svět, že žije z mléka své matky a že ta matka se jako žena trochu změní, už nežije jen pro sebe, už nemyslí jen za sebe, už je to méně sobecký tvor. Nebyla jsem typická holka, která vozí v kočárku miminka od sousedů, bavilo mě poslouchat historky kolem porodů, bavilo mě sledovat, jak se dítě dokázalo u matky utišit, jaký intimní vztah mezi sebou měly.

Trochu divné zájmy pro malou holku.

Matka mě odháněla, když si se sousedkami nebo s kolegyněmi v kuchyni u nás doma vyprávěly strašidelné historky z porodnice. Tehdy to ještě bylo tak, že porod musel být strašidelný, hrozný, příšerný, že lékař byl vždy nepříjemný, že říkal věty typu – křičet jste měla, když jste to dělala, ne teď, když rodíte, všechno bylo hnusné až ohavné, sestřičky byly protivné, zakrvácená prostěradla na postelích se nevymě-

ňovala a miminka na novorozeneckém oddělení vřískala, zatímco personál pil v místnosti sester kafíčko… Nevím, jestli to tak opravdu bylo, spíš ne než ano, ale ta móda, přijít s tou nejhrůzostrašnější historkou z vlastního porodu, trvala léta a já jsem byla fascinovanou posluchačkou, přestože mě matka odháněla, abych to neposlouchala, prý budu brzo stará, ale nekontrolovala, jestli jsem nezůstala stát za dveřmi kuchyně, aby mi nic neušlo. A já jsem tam zůstala a poslouchala všechno. O klešťových porodech, o roztrhaných rodidlech, o zapomenutých vatových tamponech, o zanícených dělohách v důsledku otevřených oken uprostřed ledna. Poslouchala jsem, jak těžké je jít po porodu na záchod, vždyť je to druhý porod, proboha, strašně to bolí, je potřeba jíst švestkový kompot, ale někdy ani ten nezabírá, a sestřičky tak neosobně k tomu všemu přistupovaly, rozbolavělým matkám každé tři hodiny doslova házely hladové uzlíčky do postelí – tady máte, kojte je, protože pláčou, potom vás naučíme, jak je máte koupat…

Moje matka měla v poličce s knihami jednu, která se jmenovala *Čakáme bábätko* nebo tak nějak, tehdy těch knížek o těhotenství nebylo tolik jako teď. Byla v černém obalu, ta knížka, a uvnitř byly fotografie jedné a téže nahé ženy, jak se měnila během těhotenství

a potom i po porodu. Když jsem byla doma sama, listovala jsem si v ní, vzpomínám si, že přesně na 54. straně byl nafocený porod. Obrázky byly uspořádané svisle, postupně, jak se hlavička dítěte drala ven z těla matky, a já jsem je studovala do nejmenších podrobností, aniž bych cítila odpor, který by možná ovládl moje vrstevnice, aniž bych měla strach, prostě jsem byla okouzlená tím, jak to funguje, jak je příroda dokonalá, jak je to nádherně zařízené…

Matka mi na otázky moc neodpovídala. Tehdy se matky celkově s dcerami o intimních věcech příliš nebavily, nejvíc nám řekla starší sestra jedné spolužačky, která otěhotněla a porodila ještě na gymnáziu – to byl velký rozruch, na maturitním tablu měla fotku i s miminkem, to tablo bylo vystavené ve výloze prodejny s obuví, lidé se na to tablo dívali, lízali zmrzlinu a šeptali si, vidíte, to je ona, ta, co porodila dítě ještě před maturitním plesem, v listopadu. No a ta starší sestra naší spolužačky nám celý porod popsala jako naprostý masakr, řezničinu nejhrubšího zrna, a dívky kolem mě ječely, že ony tedy nikdy nebudou mít děti, vždyť to není možné, aby jim prošlo dítě TUDY, a ona náruživě přikyvovala, že jo, jo, ani ona už nikdy víc, opravdu nikdy víc. Poslouchala jsem ji a vůbec mi to nepřipadalo hrozné, naopak,

hleděla jsem na ni jako na někoho, kdo nás převyšuje díky skvělému zážitku, díky tomu, že už není jedno, ale dvojí, prostě jsem ji obdivovala a kladla otázky, které se ostatním zdály trochu divné, tak jsem potom přestala.

Ale směr mého života byl jasný.

Medicína.

Chtěla jsem být u toho, jak se rodí děti, nejen jednou, dvakrát, jako potenciální matka, ale jako člověk, který to má v náplni práce. Chtěla jsem být u narození člověka, chtěla jsem být u matky, která vidí poprvé svoje dítě, chtěla jsem prožít tu emoci spolu s ní jako lékařka.

Medicína, řekla jsem učitelce, která měla tyhle věci na gymplu na starosti, myslím, že se nazývala výchovná poradkyně nebo tak nějak, byla překvapená, protože podle ní jsem víc inklinovala k humanitním vědám, jednala jsem víc emocionálně než racionálně, ale když jsem jí vysvětlila, že chci být ženská lékařka, porodník, přikývla, tak dobře, ať to zkusím.

Medicína, řekla jsem doma otci a matce, matka byla nadšená, vždyť mít lékařku v rodině se vyplatí, a otec prohlásil, že je to strašná dřina a pro dívku je medicína úplná hloupost, protože absolvováním školy nic nekončí, naopak, tam to teprve začíná, všechny

ty praxe, kolotoče na každém nemocničním oddělení, atestace, a jestli chci mít rodinu, ať se na to vykašlu. A matka ho okřikla, ať mě nechá, ať si jdu za svým, otec zavrtěl hlavou, že mi medicínu nezakazuje, jenom se mu zdá pro mě zbytečná a těžká, vždyť vidí, že už na gymplu mám všechny jedničky vydřené, že se učím do noci, medicína je přece pro ty, kterým to pálí rychleji a mají dobrou paměť.

Měl pravdu. Měl pravdu, jako pokaždé, když šlo o mě, měl mě přečtenou jako málokdo, jenže já jsem si postavila hlavu, biflovala se celé dny i celé noci a na medicínu jsem se dostala.

Na medicínu. Na školu, kde jsem byla blíž ke svému snu.

Na školu, kde jsem potkala Riu.

A kde jsem potkala Tomáše.

I on chtěl dělat gynekologii, ale spíš proto, že jeho otec i dědeček byli ženští lékaři, a to se tak nějak slušelo, jít na medicínu a pracovat společně s nimi, v jejich ordinaci, v době našeho studia už postupně vznikaly nestátní ambulance, jeho otec měl jednu z prvních a Tomáš se netajil velkými ambicemi. A hlavně měl to, co jsem já neměla. Paměť, buňky na učení. Dokázal si pospojovat vědomosti z různých předmětů a všechno to zužitkovat, na všechny otázky znal

odpověď, nikdy ho přednášející nenachytali, byl objektivně jedním z nejlepších studentů. Kromě toho byl moc hezký, modré oči, blonďaté vlasy, sportovní postava. Tomáš to věděl, věděl, že holky po něm koukají, rád běhal, a tak mnohé také začaly běhat, rád se bavil, a tak mnohé začaly chodit do podniků, kde ho mohly potkat – až na to, že Tomáš potom udělal zkoušky na jedničku a holky sotva prolezly. Nebo neprolezly vůbec.

„Až tenhle člověk skončí, přeřízne všechny sestřičky ve fakultní nemocnici," prohlásila Ria, když jsme se učily v prvním ročníku na zkoušku z histologie, to ještě nevěděla, že i mně se Tomáš líbí, tak jsem jí to řekla, ona ani nezvedla oči od skript, vysmála se mi, co bych s ním dělala – já, která mám radši lidi než biochemický rozbor jejich krve. Nervózně jsem se zasmála, jak to myslí, a Ria mi klidně odpověděla:

„Sonino, ten kluk je robot. Ty máš duši jako Tichý oceán, udusila by ses jeho disciplínou."

Hm, to byla divná odpověď, aspoň se mi tak tehdy jevila, ale Ria už tenkrát udeřila hřebík na hlavičku, Tomáš miloval medicínu, všechny její vymoženosti, a tomu podřizoval celý svůj život, každý svůj postoj a názor, později jsem na to sama přišla.

Ale až mnohem později.

Tomáš si mě všiml sám, také mnohem později – to už vystřídal několik holek i od nás z kroužku a já jsem si párkrát vyšla s jinými kluky. Nevšiml si mě proto, že bych se mu vnucovala, spíš proto, že jsem se ve třetím ročníku na praxi často ptala na alternativní metody porodů – někdy jsem se nemístně zajímala o to, jaký význam má oxytocin při porodu, jestli by to bez něj nešlo, proč se porody vyvolávají, proč se děti hned po porodu nepřikládají k prsu, proč je hned odnášejí pryč, místo aby se matka a dítě trochu seznámily. Proč nejsou děti s maminkami v pokoji, i na to jsem se ptala, a potom na všechno, na co se lékařů ptali různí aktivisté, kteří jezdili do zahraničí a viděli, jak to funguje tam, jak se klade důraz na přirozenost a intimitu. Lékaři, hlavně ti starší, byli ze změn, po nichž aktivisté a čím dál víc budoucích matek volali, trochu zmatení, ale mezi svými se cítili bezpečně a moc jim nevonělo, když jim nepříjemné otázky strkala pod nos medička.

„Líbí se mi tvůj přístup," řekl mi jednou Tomáš, když jsme šli z nemocnice do hospody na Dunajské ulici, kde jsme chtěli pivem spláchnout těžký den.

„Jaký přístup?"

Pokrčil rameny:

„Nesereš se s tím. Budeš dobrá lékařka."

Ten večer jsme se uprostřed bandy spolužáků bavili sami dva, znovu se mi začal líbit, protože fakt byl fešák, a já jsem se očividně líbila jemu. I se svými postoji, které byly už tehdy hodně šmrncnuté alternativou, a s názory, že zdravotní problém je věc hlavy, psychiky, že je třeba starat se víc o lidi samotné, až potom jim předepisovat léky. Přikyvoval, přestože tvrdil, že při dnešním nastavení to nejde, je to nad fyzické síly lékařů, a já jsem tahle prohlášení odmítala s úsměvem a odpalovala slovy, že to všechno je alibismus, bla-bla-bla.

Takže vlastně nevím, jestli mě sbalil on nebo jsem sbalila já jeho, nebo jak to vlastně bylo – byli jsme spolu pořád, ve škole, na praxi, někdy jsme se potkali v knihovně, abychom se spolu učili, a když jsem s ním začala běhat, tak už jsme spolu asi chodili. Protože někdy a někde v tom časoprostoru mi dal pusu, potom druhou, řekl mi, že jsem skvělá holka, že mě asi miluje, že to s nikým takhle necítil, že jsem chytrá a svá – to slovo používal dost často, a já jsem to také tak cítila. Obdivovala jsem ho, jeho disciplínu, to, jak seriózně přistupoval ke všemu, co se medicíny týkalo, a Ria, která už dávno na škole nebyla, protože „je to jen pro debily, co chtějí svá nejlepší léta zabít nad knihami“, pokrčila rameny:

„Sonino, ty musíš vědět, jestli jsi s ním šťastná."

Byla jsem. Dlouho jsem byla. Když jsem v pátém ročníku vyletěla i z posledního termínu zkoušky z interní medicíny, byl jediný – tedy kromě Rii, kdo se mě zastal, kdo nedělal scény a kdo to nebral jako konec mého života. Moje matka se zhroutila, ne metaforicky, ale doopravdy. Ani ne tak kvůli mně, ale proto, že svým kamarádkám už slíbila, že budu jejich gynekoložka a přivedu na svět jejich vnoučata. Otci bylo líto, že jsem ztratila tolik času a že jsem vlastně jen tam, kde po maturitě, Tomášovi rodiče se tvářili, že jim je to líto, možná by se dalo něco zařídit, ale, hm, pověz otevřeně, Soni, chceš se dál trápit? Oni to řekli hnusně blahosklonně, protože jejich syn procházel zkouškami poměrně hladce, také jsem jim chtěla odseknout něco odporného, ale sama v sobě jsem uznala, že mají pravdu.

Můj limit byl vyčerpaný.

Můj mozek už víc nezvládal.

Neměla jsem na tu školu.

Interní medicína nebyl takový zabiják jako anatomie nebo jiné brutální zkoušky, ale mně to už do hlavy nelezlo.

Tomáš byl v pohodě. Viděl, že se mi vlastně ulevilo, věděl, že studium lidského těla z vědecké stránky je nad moje síly. Neřešil

to, stál při mně, jako stojí chlap při své holce, když se dějí nepříjemnosti, zastal se mě, když někdo překročil meze zbytečným naříkáním, a já jsem mu byla vděčná.

„Dopadla jsi lépe než Tereza," říkával mi, když jsem měla slabé chvilky, a já jsem musela přikývnout, protože jsem byla mezi posledními, kdo viděli Terezu živou, respektive viděli jsme už jen její vlasy, protože jak jsme běželi nahoru do jejího pokoje na koleji, nestihli jsme ji a ona skočila z parapetu právě tehdy, když jsme otevřeli dveře. Ani ona nezvládala to kvantum informací. Také dělala zkoušky až napotřetí. Matka lékařka. Otec lékař. Sestra zubařka. Kdyby neskočila, zabili by ji výčitkami.

„Lepší než aby ses zbláznila," říkávala mi Ria, ta zase narážela na pár týpků, kteří skončili přepracovaní, vyčerpaní na psychiatrii, některým z toho tlaku přeskočilo v hlavách tak, že se už do řádného života nikdy nevrátili.

„No jo, lepší, lepší," přikyvovala jsem a jediné, co mě totálně štvalo, bylo, že se mi rozplynul sen o tom, že budu dětem pomáhat na svět, že budu porodník, že budu první, která bude mít v rukách nový, ještě mazlavý a kluzký život, vesele povím matce, jestli je to chlapeček, nebo holčička, a decentně se odvrátím, když bude štěstím plakat a její

partner, dojatý tou těžkou chvílí, ji bude líbat na zpocené čelo a z celého srdce jí děkovat.

To mě fakt štvalo.

Protože ten pocit, když jsem poprvé byla u porodu jako medička, bylo to ve čtvrtém ročníku, v létě, v malém městečku na středním Slovensku v rámci stáže, byl nezapomenutelný. Ani první sex s Tomášem, ani druhý, ani třetí, ani žádný jiný ve mně nezanechal tolik euforie jako ta noc, kdy jsem odrodila své první dítě. Lékař, co měl službu, jen stál u mě a usmíval se, byl to lehký porod, na tu matku, Veronika se jmenovala, už čekaly doma tři děti, takže to šlo docela rychle a bez komplikací. A ona byla moc fajn, taková nekomplikovaná povaha, když to bolelo, tak funěla, když to nebolelo, vyprávěla mi, že po dvou dětech je už jedno, kolik jich člověk má. Že se to ztratí. Její manžel čekal venku na chodbě, nemocnice nepatřila mezi ty, kde otcové můžou být přímo na sále, vybíhala jsem za ním a podávala mu aktuální informace. Byl bílý už jen při nich. Porodila holčičku, viditelně se jí ulevilo, z očí se jí řinuly slzy uvolnění a smála se, opravdu se smála, tak od srdce, když jí ji už zabalenou v peřince přinesli a potvrdili, že je zdravá a krásná… Veronika byla tu noc jediná, co rodila, v tom malém městečku porody ne-

šly jako na běžícím páse, tak jsem s ní celé dvě hodiny po narození dcerky seděla na porodním sále, tlačila jsem jí na břicho, na které jsme jí položili zátěž, aby se děloha rychleji stáhla, a povídala jsem si s ní.

O jejích dětech. O muži. O rodině. Krásné to bylo. Fakt.

V půl čtvrté ráno jsem volala do Bratislavy, rozespalému Tomášovi jsem barvitě popisovala všechno, co se na porodním sále událo, a on mi trošku záviděl, jemu stáž zařídil otec v Bratislavě, ale tam si ani neškrtl, protože Bratislavanky měly většinou dopředu domluvené lékaře a ty, co je neměly, se na mediky dívaly s velkou nedůvěrou, některé si vysloveně nepřály mít studenta medicíny ve své blízkosti. Takže Tomáš trávil spoustu času klábosením se sestřičkami.

A silně ho to nebavilo.

Ria prohlásila, že potřebujeme změnit vzduch, že potřebujeme totálně resetovat všechna svá nervová zakončení, a vymyslela šestitýdenní cestu do Indie. Tehdy, když jsem definitivně neudělala zkoušku z interní medicíny, rok před dokončením školy.

Ona si to na ekonomce, kterou tehdy studovala, uměla zařídit. Na ekonomce se dalo zařídit všechno, důležité bylo dostat se na ni, potom jste se k promoci nějak propracovali. Tak to bylo.

Takže Indie.

Vyrazily jsme, zažily jsme, dorazily jsme. Ale každá po své trase.

Protože Ria se zamilovala do Angličana, který se věnoval cestovnímu ruchu a ukázal nám věci, které běžní turisté nevidí. To se musí uznat. Rie ukázal i jiné, prý nepotkala nikoho, kdo by tak dobře líbal. O dvě ligy lépe než ostatní. Byla tak zamilovaná, že se jí líbila i cesta tradičním vlakem napříč zemí. Když jsme jeli na jih. Nečurala jsem dvacet osm hodin. Nezvládla jsem to. Radši ať mi praskne měchýř, řekla jsem, když jsem se hejnem slepic prodírala na naše lůžko, co nebylo lůžko, ale dřevěná lavice, na níž stejně seděli ještě dva Indové. Co místenky neměli.

Ria byla v pohodě. Když je člověk zamilovaný, nevadí mu vůbec nic. Na jihu Indie jsem vystoupila naštvaná, ona v sedmém nebi. Ale Angličan potom zmizel, těsně poté, co strávili svoji první společnou noc, ano, těsně poté zmizel a naštvaná Ria odletěla na Slovensko.

Já jsem v Indii zůstala ještě sedm měsíců.

Protože jsem se zamilovala do jógy.

4. kapitola

To byl nejlepší sex s Tomášem, jaký jsme kdy měli.

Když jsem se vrátila z Indie.

Nejlepší. Nejvášnivější. Nejžádostivější. Trochu výčitek tam bylo. Trochu štěstí, že jsme zase spolu. Trochu obavy, jestli jsme se mezitím příliš nezměnili, jestli jsme se od sebe nevzdálili i dušemi, jestli to budeme stále my dva. Oba jsme byli po sobě hladoví, oba jsme se hodně snažili, vycházeli jsme tomu druhému vstříc, bylo to něžné a bolestivé a radostné zároveň.

Nevím, jestli Tomáš někoho měl, zatímco jsem byla pryč. Nemyslím oficiálně, myslím v posteli, v naší nebo cizí, nevím, jestli dokázal existovat skoro tři čtvrtě roku bez sexu. Vlastně jsem po tom ani moc nepátrala, byl jediný, kdo bez výčitek a bez problémů ustál fakt, že jsem v Indii zůstala, všichni ostatní měli potřebu to komentovat, vyvolávat ve mně pochybnosti o zdravém rozumu, a já jsem mu za to byla vděčná.

Velmi.

Nepátrala jsem a ani on se neptal, a dobře že to nechal být, protože já jsem docela pravdomluvná, neumím moc lhát a možná bych mu řekla o Máriovi, o Slovákovi, kterého jsem potkala dole na jihu na pláži. Byl to divný týpek, od začátku mi na něm spousta věcí neseděla, ale když v Indii potkáte Slováka, navíc poměrně mladého a atraktivního, dáte se s ním do řeči. A ne jednou. Byl tam už dlouho a ještě dlouho tam chtěl zůstat, podle mě doma něco provedl, zmínil se, že dělal řidiče členům vlády a že se dostal do nějakého konfliktu – ale s kým a proč, to nevím. Na levém předloktí měl tetování, bylo latinsky, *De mortuis nil nisi bene,* o mrtvých jen dobře. Když jsem se ho na to zeptala, mávl rukou, ani ne otráveně, spíš rezignovaně, že to nepochopím, a já jsem nekladla další otázky, proč, pokud je to opravdu mimo mé chápání. Někdy, když jsem měla po meditacích, přednáškách a hodinách jógy, jsem za ním zašla na jeho místo, na místo, kde sedával, pil slabé pivo z lahve a díval se na moře. Víc jsme se bavili o mně než o něm, byl pozorným posluchačem, kladl i kontrolní otázky a podporoval mě v mém přesvědčení, že klasickou medicínu je třeba trošku, trošilinku potlačit a co nejvíc odpovědí by se mělo hledat v klasických, přírodních medicínách, které fungují na svých principech už tisíce let.

„Ájurvéda je paní," to byla jeho slova, vždycky jsem se tomu slovnímu spojení smála, ale vlastně měl pravdu, tak to bylo, tak to je a tak to i bude. A jednou jsme se v rozhovoru dostali k lásce a ke vztahům a potom i k sexu a on se smál tomu, jak lidé prahnou po tělesných rozkoších, přičemž ty je jen oblbují, zatemňují jim mozky a matou je.

„Chceš říct, že ty sex nemáš rád?" zeptala jsem se a on se smál, jasně že ho má rád, ale v jeho čisté formě, nikoli v té udýchané a zpocené a zbytečně přeceňované. Nevěděla jsem, o čem mluví, tak jsem mlčela, a on řekl, ať zavřu oči, že mě políbí, ale ať se ani nepohnu, ať nepohnu ani rty, natož jazykem, prostě ničím, ať jen vnímám dotyk jeho rtů. A stalo se, políbil má pootevřená ústa, také měl rty pootevřené, a já jsem těmi svými ani nepohnula, přesně jak přikázal, ani on nepohnul svými, což mě tedy dost překvapilo, myslela jsem, že mě chce převálcovat nějakým trikem, něčím, na co do konce svého života nezapomenu, a on jen držel rty na mých ústech, potom se odtáhl, otevřel oči, které měl celou dobu zavřené, a otázal se:

„Cítila jsi to?"

A já jsem zmateně pokrčila rameny, že nevím, co jsem měla cítit, vlastně jsem cítila jen touhu po normálním líbání, ale to jsem

mu neřekla, protože jsem pochopila, že to by nebyla správná odpověď.

„A takovýhle je i sex. Čistý sex je přesně takový."

Ten jsem s ním už nezkoušela, naprosto přirozeně a spontánně jsem přestala vyhledávat jeho společnost, protože jsme zabředli do něčeho velmi intimního, v čem jsme se jeden druhému ztratili, a mně se najednou přestal líbit.

Jako člověk i jako muž.

Ale povím pravdu, protože nemám proč lhát, když o tom mluvím, kdyby měl k fyzické lásce normální vztah a bavila by ho i ta udýchaná a uvzdychaná, nemusel by mě dlouho přemlouvat. Bez ohledu na Tomáše, co se tisíce kilometrů ode mě učil, aby byl doktorem medicíny, kterou jsem tak trochu zneuznávala, viděla jsem v ní příliš mnoho kšeftů, byznysu a pramálo úcty k tělu samému. Udělala bych to, nechala bych se pomilovat nebo bych pomilovala já jeho, to je jedno, bez ohledu na naši lásku s Tomášem, na budoucnost, v níž jsme jeden s druhým počítali.

Jen tak.

V Indii.

Na pláži…

Vrátila jsem se plná svobody, otevřené mysli, meditací, cvičení, plná poznání o přirozených energiích. Tomáš měl těsně před

státnicemi, pohyboval se v hranicích exaktní vědy, v jednom kuse se učil nebo byl někde v nemocnici, trochu jsme se míjeli.

Ale neřešili jsme to.

V té době jsme řešili jen sexuální hlad, který týdny neutichal, nic víc jsme ani společného neměli, žili jsme ve dvou různých světech, se dvěma rozdílnými světovými názory, Tomáš se dopoval vitaminy, léky proti bolesti hlavy, do níž cpal všechny vědomosti, jedl je jako lentilky, já jsem pozorovala měsíc, podle toho, zda byl v úplňku nebo v novu, jsem cvičila, jedla, spala… Oba jsme byli zaneprázdnění svou činností, on měl zkoušky, já hledání svého uplatnění, oba jsme se svým věcem věnovali na sto procent, takže jsme neměli konflikty názorů, nenaráželi jsme na třecí plochy, nebyl prostor, nebyl čas.

Ale navzdory tomu Tomáš hned zjistil, že mě Indie poznamenala. Navždycky, silně a asi i definitivně. Že se mu sice domů vrátila stejná Soňa, úplně stejná, jen sebevědomější, sebejistější, protože tam v tom světě, o němž my tady vůbec nic nevíme, nalezla potvrzení svých tušení, dohadů, přesvědčení, našla tam samu sebe. Mnohým věcem se postupně poddal, možná i díky tomu, že neměl moc času ani energie oponovat, uznal, že se cítí lépe, když si dopřeje jídlo, které jsem mu va-

řila a nosila do pokoje, kde měl rozložená všechna skripta – bylo to jiné jídlo, bez mléka a bez smetany, bez vajec, bez umělých přísad, žádné hloupé kombinace – hodně rýže, kuskusu, spousta zeleniny, čaje a koření.

„Kráva pije vodu a je z ní mléko. Had pije mléko a je z něj jed," opakovala jsem mu indické přísloví, když si stěžoval, že mu neudělám krupicovou kaši, kterou měl ze všeho nejradši, a on to vzdal, protože věděl, že po krupicové kaši ho pálila žáha a musel otevřít domácí lékárničku.

Jak říkám, Tomáš to viděl hned. Viděl, že jsem našla smysl svého života. A hlavně si všiml, že se dokážu dlouho soustředit. Jestliže jsem si něco chtěla nastudovat, přeložit z internetu, dokázala jsem u toho sedět hodiny.

„Poslyš, Soni," řekl jednou, když jsme se ráno vzbudili. Byla sobota, nikam výjimečně nespěchal, jen mě hladil po předloktí a díval se na mě tak, jak se na sebe dívají lidé, co se mají rádi a mají před sebou dlouhé víkendové ráno. „Nezkusíš si dodělat školu?"

„Cože?"

„Jestli si nechceš dodělat medicínu."

Zamračila jsem se při představě, že bych ještě někdy měla vstoupit do budovy lékařské fakulty.

„Možná by se ti to podařilo, naskočíš do pátého ročníku a dva roky uběhnou jako voda."

„Proč si myslíš, že bych měla?"

„Protože tě medicína zajímá. Vidím, že se v tom pořád vrtáš. Když získáš i klasické vzdělání, budeš mít víc možností ovlivňovat lidi."

„Nechce se mi."

„Nevěřím."

„Byly by to dva ztracené roky. Zbytečné informace. Pro mě v tuhle chvíli už úplně, Tomi."

„Abys toho nelitovala, zlato. Máš jen jednu šanci, žijeme jen jednou."

„A právě o tom to je, Tomi."

„Co?"

A já jsem odpověděla, co mě první napadlo, a hned jak jsem zavřela ústa, jsem v Tomášově pohledu zachytila, že mi už věří. Věří tomu, že to není jen póza, že nebloudím, že vím přesně, kam směřuju, čeho chci dosáhnout, čemu věřím, a neuhnu, protože bych šla proti sobě.

„Nežijeme jen jednou, Tomi," řekla jsem. „Žijeme každý den. Každičký den. Jednou musíš jen umřít. A já nechci ztratit ani minutu."

5. kapitola

Přítelkyně prý mají v našich životech poslání.

Každá je na něco.

Některá na zábavu, některá na pomoc, když je zle, některá nás táhne profesionálně, jiná nám ukáže, že život se dá prožít i jinak, než si myslíme my.

Já mám Riu.

Na všechno.

Padly jsme si nejdřív do oka, potom do duše a hodně rychle jsme pochopily, že je nám spolu dobře, že jsme byly v minulém životě možná sourozenci, možná manželé, ale určitě jsme si byly velmi blízké, protože nebylo nic, co bychom spolu nedokázaly dělat, a ať jsme byly spolu jakkoli dlouho, nedostávaly jsme ponorkovou nemoc.

Ale v době, kdy jsem se vrátila z Indie a rozhodla se, že budu dulou, v době, kdy jsem se soustředila jen na studium ájurvédy, přirozeného porodu a psychologie, v té době jsem měla Riu na rozptýlení.

Protože Ria se v tom období rozhodla, že bude promiskuitní, bude si užívat chlapů tak,

jak jí přijdou do života, bude je aktivně využívat, a až z každého dostane jeho maximum, půjde dál svou cestou.

Mission completed.

Žádná láska, žádný závazek, při slově vztah jí naskákala vyrážka.

Ria měla z dětství jedinou vzpomínku, která vyčnívala nad všechny ostatní a vlastně ji i ovlivnila a ovlivnila také její vztah k mužům. Její otec, vyhlášený krasavec, vědom si svého úspěchu u žen, se po jisté době už ani netajil tím, že kromě své manželky obšťastňuje i spoustu jiných, a Riina matka to velmi špatně snášela. Jednou na ně měl čekat v autě před obchodem, kde ony dvě nakupovaly potraviny na víkend. Když vyšly ven, nalezly tam jen auto. Nastartované a prázdné.

„Stály jsme u něj celé tři hodiny," vyprávěla mi Ria, když jsme ležely na gauči v bytě, kde jsme společně s Tomášem bydleli, tedy v bytě, který nám, nebo spíš jemu, darovali jeho rodiče. „Stály jsme tam a čekaly, kdy se otec objeví. Jako tvrdé Y."

„Stály jste u nastartovaného auta a čekaly na něj?"

„Ano, netušily jsme, kam zmizel. Matka si nejdřív myslela, že se šel někam za roh vyčurat nebo co, ale když se nevracel, tušila, že za tím bude ženská."

„Ženská?“

„No,“ Ria se zavrtěla, „kvůli čemu jinému by chlap nechal na ulici nastartované auto a v obchodě svoji ženu s dítětem?“

Pravda. U Riina otce zastavilo auto s jeho bývalou spolužačkou, dlouho se neviděli, objali se a připadalo jim vhodné, že si skočí na rychlý drink k ní domů, kde tedy došlo i k sexu, protože Riin otec byl chodící all inclusive, a když bylo po všem, ta ženská, ta, co s ním kdysi chodila do školy a právě měla jeho vůni po celém svém těle, ho dovezla zpátky k jeho autu.

Nastartovanému.

U něj, u toho auta, stála jeho manželka, stála a čekala na něj, nikoli proto, že by nedokázala jet domů sama, spíš z trucu, chtěla vidět, jak a s kým se vrátí, ale není známo, zda byla spokojená, když se jí naskytl obraz, který spatřila.

Ona a Ria.

Rie bylo tehdy deset let. Pochopila, že její otec se k matce nechová hezky, že když matka pláče, tak je to kvůli němu, a že všechny ty miloučce se usmívající kolegyně, kamarádky a bůhvíkdo ještě, které potkávali, když byli s otcem kdekoli mezi lidmi, jsou ženy, které si ho pustily mezi stehna a očividně si to chtěly zopakovat. Pochopila, že její matka zoufale čeká na zázrak, díky němuž by

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.